

သယံဇာတနှင့်
နယ်မြေဝိညာဉ်ရေးရာ
ဝန်ကြီးဌာန

မိုးစက်ပွင့်

သဗ္ဗာဓု၊ ခဏသား

အခန်း (၁)

"ဘာ . . . မွေးကို တကယ် မချစ်ခဲ့ဘူး။ မွေးနဲ့ လက်မတွဲနိုင်လို့ ရှေ့မဆက်ချင်ဘူး . . . ဟုတ် လား . . . မောင်"

မေးလည်း မေး၊ မွေးအသံက ကွဲအက်တုန်ခါလျက် မျက်ရည်က ချက်ချင်း ဝေ့တက်လာသည် ။ သူပြောလိုက်တဲ့ စကားက မွေးရင်ကို ချက်ချင်း ခြောက်သွေ့စေပြီး နှလုံးသား ပတ်ကြားအက်စေခဲ့ သည် လေ။ သူ ဒီလိုပြောလိမ့်မယ်လို့ ထင်မထားတာကြောင့် ကြားလိုက်ရတဲ့ ကိုယ့် နားပင်ကိုယ်မယုံ ချင်။

မွေးနဲ့ လက်တွဲဖို့ မဖြစ်နိုင်လို့ လမ်းခွဲကြရအောင်တဲ့ လား။ သူ့ ပါးစပ်က ဒီစကားကို ပြော ထွက်ရက်သတဲ့ လား။ အစက ချစ်လှပါချေ ရဲ့ ဆိုတဲ့ ပါးစပ်ကပဲ အခု လမ်းခွဲဖို့ စကားကို ပြောထွက်လာ တာ အချစ် က ကြာကြာဝါးမှ ခါးတတ်သတဲ့ လားလေ။ ကတိတွေ အထပ်ထပ် တောင်းပြီး မောင့်ကို မထားခဲ့ပါနဲ့ နော်ဆိုတဲ့ လူက အခု သူပဲ သစ္စာ အရင်ဖျက်ချင်တာလား။

မောင်နဲ့ လက်တွဲနိုင်ပါ့မလားတဲ့ ။

သူ အားငယ်စကားတွေ ပြောခဲ့တုန်းက မွေး သူ့လက်ကို တင်းတင်း ဆုပ်ပြီး အားပေးခဲ့တယ် လေ။ သူ အထပ်ထပ် တောင်းခဲ့တဲ့ ကတိကိုလည်း မွေး တည်ခဲ့ပါတယ်။ သူ့အပေါ်မှာ မွေး သစ္စာကြီး ခဲ့ ပါတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ ကတိအတောင်းခံရတဲ့ သူကပဲ သစ္စာကြီးစွာနဲ့ ရင်ကွဲပက်လက်ဖြစ်ပြီး ကတိ တောင်းခဲ့တဲ့ သူက အနိုင်နဲ့ ပိုင်းပြီး အချစ်သစ်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့တယ်တဲ့ လား။

အားငယ်စကားတွေ ခဏခဏ ပြောတတ်တဲ့ သူ့ကို မွေးသနားချစ်နဲ့ အချစ်တွေ ပိုခဲ့တာ နှလုံးသားမှာ နုတ်မရ၊ ထွင်မရပါ။ သူပြောသမျှ ဘာမဆို ဘာရစေအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး လိုက်လျော့ အလျှော့ ပေးခဲ့တာလည်း မွေးဆိုတဲ့ မိန်းမပဲလေ။ သူ မွေးကို ဥပေက္ခာပြုခဲ့တာ တော့ ကြာပါပြီ။

ဒါပေမယ့် . . .

အဆိုးမြင်ဝါဒနဲ့ မတွေးရက်ခဲ့ပါဘူး။ အရင်တုန်းက မွေးဆီ တစ်နေ့ နှစ်ခါ သုံးခါ ဖုန်းဆက် ပြီး အလွမ်းသယ်တတ်တဲ့ မောင်က နောက်ပိုင်း နှစ်ရက်တစ်ခါ သုံးရက်တစ်ခါလောက်ပဲ ခေါ်တော့ တာ လေ။ ဒါကို မွေး ဖြည့်တွက်ခဲ့ပါတယ်။ ဪ . . . မောင် အလုပ်မအား လို့ ပဲဖြစ်မှာ ပါ။ နေမ ကောင်းလို့ လား . . . သူ့ဖုန်းထဲမှာ ဘေမရှိလို့ လား ဆိုပြီး မွေးကပဲ စခေါ်ခဲ့ရတဲ့ ရက်တွေ မနည်းတော့ ပြီ။

ပြီးတော့ . . .

ဖုန်းခေါ်လိုက်တိုင်း မွေး ထမင်းစားပြီးပြီလား။ ဘာဟင်းနဲ့ စား လဲ။ နေကောင်းရဲ့ လား။ ဒီ နေ့ မောင် ဘယ်သွားရလို့ ပင်ပန်းလိုက်တာ။ ခေါင်းတွေကိုက်နေလို့ ဆိုတဲ့ ဆင်ဂွေရန်ရှောင်စကားတွေ နဲ့ တင် ဖုန်းပြောခြင်းက ပြီးဆုံးခဲ့ရတာပါ။ လူချင်းမတွေ့ဖြစ်တာလည်း ကြာပါပြီ။

အရင်က မောင် ဒီလိုမဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။

မွေး ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်နော်။ မောင်က မွေးကို လွမ်းနေ တာဗျ

။ လွမ်းလို့ မသေနိုင်ပေ မယ့် သေလောက်အောင်ကို လွမ်းနေတာ။ မောင်နဲ့ မွေး တွေ့ကြုံရအောင်လေ။ မောင် ဘယ်ကိုလာခဲ့ရ မလဲ။ ချစ်သူ ချိန်းတဲ့ နေရာဆို ဘယ်ရွှေနတ်တောင်ပဲ တက်ရတက်ရ မောင် လာခဲ့ မယ်တဲ့ ။ ဖုန်းချကာ နီးတိုင်း . . .

မောင့်ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောပြီးမှ ဖုန်းချပါ မွေးရယ်တဲ့ ။ အခု တော့ အဲဒီအရာတွေအားလုံး ရေ ထဲကို ဆားထည့်လိုက်သလို အရည် ပျော်ပြီး ငန်တဲ့ အရသာပဲ ကျန်ခဲ့လေသလား။

"ပြောပါဦး . . . မောင်ရယ် . . . မောင် . . . ရှေ့မဆက်ချင်လောက် အောင် မွေးက မောင် . . . စိတ်ပျက်အောင် ဘာတွေလုပ်ခဲ့မိလို့ လဲ။ မွေး မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ လဲ။ မောင် မကြိုက်တာ မွေး ဘာလုပ် ခဲ့မိလို့ လဲ . . . ပြောပါ"

" "

"မောင် မကြိုက်တာဆို မွေး ဆင်ခြင်ခဲ့တယ် . . . မောင့်အတွက် လို အပ်တယ်ထင်တာ မွေး ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့တယ်။ မောင့်အပေါ်မှာ မွေး နားလည်ပေးခဲ့တယ် . . . အဲဒီကြားထဲက မောင်က . . ."

စကားက ရှေ့ဆက်ထွက်မလာဘဲ လည်ချောင်းဝမှာ ပင် တစ်ဆို့ နေ ခဲ့သည် လေ။ မွေးမှာ မာန ရှိသည် ပဲ။ စောစောကတော့ လုပ်ရက်လေ ခြင်း၊ ပြောရက်လေခြင်းလို့ ဝမ်းနည်းနေခဲ့တာ။ ခုတော့ မာ နက မီး တောက်တွေလို တစ်ရှိန်ရှိန်နှင့် တောက်လာခဲ့ပြီ။ ကိုယ် မမှားတဲ့ အတွက် တောင်းပန်မနေ တော့ပါဘူး။

စကားတစ်ခွန်းမျှ မဆိုတော့တဲ့ သူ့ကို . . .

မွေး မျက်ရည်တွေသုတ်ပြီး ခပ်စူးစူး ကြည့်ပြီးနောက် . . .

"ရပါတယ် မောင် . . . မောင် . . . ရှေ့မဆက်ချင်ဘူးဆိုမှ တော့ ရှေ့မဆက်ကြရုံပဲပေါ့။ ဒါပေမယ့် . . . မွေး ဝမ်းနည်းတာတစ်ခုတော့ ရှိတယ်"

"ဘာလဲ"

ဪ . . . မေးဖော်တော့ရသေးသားပဲ။

"တကယ်ဆို . . . မွေးက ချန်ထားရစ်ခဲ့သူပဲ ဖြစ်ချင်တာ။ အခု ကျန်ရစ်ခဲ့ရမယ့်သူဖြစ်လာ တော့ ရင်ခံသွားတာ အမှန်ပဲ။ ကိုယ် မမှား တဲ့ အတွက် တောင်းပန်နေစရာလည်း မလိုပါဘူး . . . ဒါ ပေမယ့် မောင် သိထားဖို့ က လောကမှာ မွေးအတွက် ယောက်ျားရှားလို့ မောင့်ကို တွယ်ကပ်နေခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ မောင့်ကို သိပ်ချစ်ခဲ့လို့ မောင့်အပေါ် သစ္စာရှိချင်လို့ . . . မျက်နှာများ တဲ့ မိန်းမ မဖြစ်ချင် လို့ မောင့်ကို တွယ်ကပ် နေခဲ့မိတာပါ။ နောက်ဆုံးတော့ ကတိတောင်းတဲ့ သူကပဲ အဲဒီကတိကို ချိုးဖျက်သွားတာ။ အဲဒီအတွက်တော့ ခွေးဝမ်းထဲ ဆန်မကျေဆိုတာမျိုး ဖြစ်ရတယ်"

စကားလုံးတွေက ကြိုတင်တွေးတောကျက်မှတ်ထားတာ မဟုတ် ပါဘဲနှင့် နှလုံးသားက ပွင့် အန်ထွက်လာတဲ့ အတိုင်း ထွက်လာတာ အမှားအယွင်းမရှိ ထိထိမိမိပါ။ အချစ်ရေးအချစ်ရာကိစ္စဆို တာ ကျောင်းတက်ပြီး စာမေးပွဲဖြေယူရတာမှ မဟုတ်ဘဲလေ။ သူ့အလိုလိုပဲ ချစ်တတ်ပြီး သူ့အလိုလိုပဲ မုန်းတတ်လာခဲ့ကြတာမဟုတ်လား။

"မင်း . . . ငါ့ကို တကယ်ပြတ်နိုင်တယ်မို့လား"

မွေး နှုတ်ခမ်းလေး မဲ့ကနဲ ဖြစ်သွားပြီးနောက် . . .

"မောင် . . . ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိပ်အထင်မကြီးပါနဲ့ ။ အချစ် ဆိုတာ

ခမည်းပေးပစ္စည်းမှ မ ဟုတ်တာ။ ခမည်းပေးပစ္စည်းတောင် ကျပျောက်
ရင် နေရသေးတာပဲ။ အခုလည်း လိမ်တတ်တဲ့ ရှင် မ မှားပါ ဘူး"

"ဟင်"

"အချစ်ကို ယုံကြည်ပြီး သစ္စာတရားကို ကိုးကွယ်မိတဲ့ ကျွန်မပဲ မှား
တာပါ။ အခု ရှင့်ဘက်က စပြီး သစ္စာဖောက်တယ်ဆိုရင် ကျွန်မ သစ္စာ
တွေ ရှင့်ကို စူးမှာ ပဲ"

ကျွန်မ သစ္စာတွေစူးမှာ ပဲဆိုတဲ့ စကားက ဝေယံရှိန်နားထဲမှာ ပဲ့တင်
ထပ်သွားလေတော့၏။ သစ္စာဆိုတာ တကယ်စူးတတ်သလား။ မွေးရဲ့
မာနရောင်တောက်ပနေတဲ့ မျက်လုံးစူးစူးကို ကြည့်ပြီး စိတ်ထဲမှာ တစ်
မျိုးကြီးပါပဲ။ မိန်းကလေးတွေ ဒီလိုပဲလား။ သူတို့ ကို ချစ်နေတုန်း တော့
နူးညံ့သလို လို၊ သိမ်မွေ့သလိုလိုနဲ့ . . .

လမ်းခွဲကြတော့မယ်ဆိုမှ . . .

မာနတွေ၊ ဒေါသတွေနဲ့ ခေါင်းထောင်တတ်ကြသလား။ ဒါ များ
သောအားဖြင့်ပဲနေမှာ ပါ။

"သစ္စာဆိုတာ တကယ်စူးတတ်သလား . . . မွေး"

"အနည်းဆုံး ဝဋ်လည်တာတော့ ရှင် ခံရမှာ ပါ။ မောင့်အပေါ် ချစ်ခဲ့
တဲ့ မွေးအချစ်တွေကို မောင် တန်ဖိုးထားခဲ့ဘူး။ မောင် ချစ်တဲ့ သူ နဲ့
တွေ့တဲ့ အခါ မောင် ကိုယ်ချင်းစာတတ်လာမှာ ပါ။ မွေး ပြောချင်တဲ့ စ
ကားလုံးတွေ အများကြီး ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် မပြောတော့ပါဘူး။ မျိုသိပ်
လက်စနဲ့ မွေး မျိုသိပ်ထားလိုက်တော့မယ်။ ဘာလို့ လဲဆို အဲဒီ စကား
တွေက မောင်နဲ့ မတန်တော့လို့ ပဲ"

"မျိုသိပ်တယ်ဆိုတာ လူကို အရမ်းပင်ပန်းစေပါတယ်။ မင်း

ရင်ထဲမှာ ပေါသွားအောင် ပြော လိုက်ပါလား"

မွေး သူ့မျက်နှာကို ဆတ်ကနဲ မော့ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

"မွေးအပေါ် အဲဒီလောက်အထိလေးတော့ စေတနာထားသေး တယ်လား"

""

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"ဘာလို့ စေတနာမထားရမှာ လဲ . . . မွေးက မောင့်ချစ်သူပဲလေ"

"ဘာ"

အခုပဲ လမ်းခွဲဖို့ ပြောခဲ့ပြီး အခုပဲ မောင့်ချစ်သူတဲ့ ။ ရူးများ နေပြီလားမသိပါဘူး။ မွေးကတော့ သူ့အရင် ရူးနေခဲ့ရသူပါ။ သူ ပျော်မယ် ဆို ကျေနပ်ပါတယ်။ သူ ချန်ထားခဲ့တော့လည်း ကျန်ရစ်ခဲ့မှာ ပါ။ ဘာမှ လိုက်ပြီး တွယ်ကပ်နေဖို့ မလိုပါဘူး။ ကိုယ်က ခူးထောက်မှ ဒီယောက်ျားကို ရမယ်ဆိုရင် . . .

နေပါစေတော့ . . .

အချစ်ပဲရှုံးရှုံး၊ နှလုံးသားပဲဆုံးဆုံး၊ အသက်ပါပဲသေသေ မွေး အသက်ပဲ အသေခံသွားမယ်။ ဘယ်တော့မှ ခူးမထောက်ပေ။ သူ ဥပေက္ခာပြုရင် ကိုယ်လည်း နေနိုင်ရမှာ ပေါ့။ နေနိုင်အောင် ကြိုး စားရင်း နေတတ်သွားမှာ ပါ။ ရင်ထဲက ဒဏ်ရာကို အချိန်ဆိုတဲ့ သမားတော်က ကုစားသွားလိမ့်မယ် လေ။ ကိုယ်ပေးသလောက်မှ ပြန်မရရင် ဘာလုပ်နေမှာ လဲ။

ဒါ . . .

မွေးရဲ့ မာနပါ။

"ပြီးဆုံးသွားပြီဆိုရင်လည်း စကားထဲ ချစ်သူဆိုတာ ထည့် မပြောပါနဲ့ တော့။ ရှင့်ကို ကျွန်မ နှုတ်ဆက်ပါတယ်"

"မွေး"

သူက မွေးလက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းဆုပ်ထားလေတော့ မွေး သူ့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ခြင်းမှာ ရင်ထဲနာကျင်ခံစားရခက်လိုက်တာ။ ချစ်သူဆိုတာ အဲဒီလိုချစ်ပြီးရင် လမ်းခွဲကြရသတဲ့ လားလေ။ ပေါင်းဖို့ ချည်းသက်သက်မဟုတ်တဲ့ အချစ်ရေးဆိုတာ အခုလို အချိန်မရွေး ဖြစ်လာနိုင်မှန်း မွေး သိ လိုက်ပါပြီ။

တကယ့်အချစ်စစ်နဲ့ မထိုက်တန်တဲ့ လူ။

ဒီတော့ ဘုန်းကံချင်းမညီမျှလို့ လမ်းခွဲဖြစ်တယ်လို့ ပဲ သတ်မှတ် ရမှာပေါ့။ အရာတစ်ခုရဲ့ တန်ဖိုးဆိုတာ ကိုယ့်လက်ထဲမှာ ဆုပ်ကိုင်ထားတုန်းတော့ တန်ဖိုးမရှိတဲ့ ကျောက်ခဲလို့ ပဲ ထင်မှာ ပေါ့။ ကိုယ်မပိုင်ဆိုင်ရတော့တဲ့ အချိန်ကျရင် ပတ္တမြားမှန်း သိလာမှာ ပါ။

စစ်မှန်တဲ့ မေတ္တာနဲ့ သစ္စာကို တန်ဖိုးမထားတဲ့ လူ တစ်နေ့တော့မှ အဲဒီမေတ္တာသစ္စာတွေ စူးပြီး နောင်တမရပါစေနဲ့ ။

"ဘာကြောင့် လမ်းခွဲရတယ်ဆိုတာ ရှင် အကြောင်းပြချက် မပေးနိုင်ဘူးမို့လား။ ရှင်းရင် ပို ရှုပ်သွားလိမ့်မယ် . . . ဖယ်ပါ"

မွေး သူ့လက်ကို ဖယ်ချလိုက်တော့ သူက လွှတ်မပေးဘဲရှိကာ . . .

"မောင် . . . မွေးကို မမုန်းပါဘူး"

"မမုန်းတော့ဘူးရဲ့ နောက်ကျောဘက်မှာ မချစ်တော့ဘူးဆိုတာ လ

ညည်း သေချာနေတယ်မ ဟုတ်လား။ ရှင် ပျော်နေမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ကျေနပ်ပါတယ်။ ချစ်သူနှစ်ယောက်မှာ တကယ်ချစ်တဲ့ သူ ကပဲ အရှုံးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတယ်တဲ့ ။ အဲဒါကို ကျွန်မ လက်ခံထားပါတယ်။ ရှုံးပါစေ . . . ကျွန်မ အရှုံးခံနိုင် ပါတယ်။ အဲဒီအရှုံးက ကျွန်မကို သင်ခန်းစာတွေ အများကြီး ပေးခဲ့တာပဲမဟုတ်လား"

" မဟုတ်ဘူး မွေးရဲ့ . . . လမ်းခွဲမယ်ဆိုတာ မွေး မောင့်ကိုချစ်မှန်း သိလို့ မောင်ကလည်း မွေး ကို သိပ်ချစ်လို့ စတာ။ ဒါလေးတောင် မသိဘူးလားကွာ . . . မွေးကို မောင် ချစ်တယ်။ အခုလည်း ချစ် တယ်။ အရင်က အတိုင်းပဲ"

"ဟင်"

"စတာကို တကယ်ထင်ပြီး မောင့်ကို ပြောနေလိုက်တာများ ကက်ကက်လန်အောင်ပါပဲလား။ မောင် ဘာပြန်ပြောပြီး ချေပရမှန်းကို မသိတော့တာ။ သာလိကာမလေး . . . ဒီလောက် စကားတွေ တတ်တဲ့ ပါးစပ်တယ်လိုပိတ်ပေးရမှန်းကို မသိတော့ဘူး . . . ဝူး"

ပြောရင်း သူ မွေးကိုယ်လေးကို ဆွဲဖက်လိုက်တော့ သူ့ရင်ခွင်ထဲ မှာ နစ်မြုပ်သွားလေသည် ။ မ ဟုတ်ဘူးတဲ့ . . . တကယ် မဟုတ်ဘူး တဲ့လား။ တကယ်ချစ်တဲ့ သူတွေက ကိုယ့်ချစ်သူ လိမ်နေမှန်းသိ ရင်တောင် မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဆက်ချစ်ကြတယ်တဲ့ လေ။ မွေးက သူ့ကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာပါ။

ဒါကြောင့် . . .

စောစောက တင်းကျပ်နေတဲ့ ရင်ဘတ်ကြီးက အားမလိုအားမရ ဆက်တင်းရမလို လျှော့ချရမ လိုဖြစ်ပြီး နောက်ဆုံး . . .

"အိ . . . ဟီး"

"ဟာ . . . မွေး"

မျက်ရည်တွေက စောစောကလို မာနနှင့် တင်းမထားနိုင်တော့ ပေ။
ဒါကြောင့် ငိုချလိုက်တော့ . . .

"မွေး . . . မငိုနဲ့ လေကွာ . . . ကလေးကျနေတာပဲ . . . စလို့ စမှန်း မ
သိ၊ ချစ်လို့ ချစ်မှန်းမသိနဲ့ . . . မငိုနဲ့ . . . တိတ်တော့"

စတာတဲ့ လား။ ချစ်လို့ စတာ . . . အခြားစနည်းရှားလို့ ချစ်သူကို မျက်ရည်ကျအောင် လုပ်သ တဲ့ လားလေ။ ဒီလိုပြောပြန်တော့လည်း ချစ်တဲ့ စိတ်က သူ ညာနေတယ်ဆိုရင်တောင် ညာတာလေးကို ပဲ ယုံမိ နေတာပါ။ သူက မွေးမျက်နှာလေးကို ဆွဲမော့ပြီး မျက်ရည်တွေ သုတ်ပေးကာ . . .

"မငိုနဲ့ တော့နော် . . . မောင်က ချစ်လို့ စတာပါ မွေးရဲ့ "

"တကယ်နော်"

"အင်း"

"စတာများ အခြားနည်းလမ်းနဲ့ ပဲ စပါလား မောင်ရယ် . . . နောက်ကို အဲလိုမျိုးကြီး မစပါနဲ့ နော်။ မွေး မခံစားနိုင်လို့ ပါ"

စောစောကတော့ မာနတွေ တံခွန်ထူပြီး ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေက သူ့ရဲ့ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကား တစ်ခွန်းအောက်မှာ အရည်ပျော်သွားခဲ့ပါပြီ။

ဝေယံရှိန်ရင်ထဲမှာ တော့ . . .

ပြောတုန်းက တကယ်ပြောတာပါ။ ကိုယ့်ရှေ့မှာ မျက်ရည်ကျတာကျတော့ မမြင်ချင်ပြန်ဘူး လေ။

အဲဒီတော့ . . .

ကိုယ့်ကွယ်ရာရောက်မှ ပဲ သူ့ဘာသာသူ ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်ပစေ တော့
ပေါ့။

အခန်း (၂)

သက်ပြင်းတချချဖြစ်နေတဲ့ ဝေယံရှိန်ကို ကြည့်ပြီး မျိုးဇော်နဲ့ ဝေမိုးဦး ဘာပြောရမှန်းမသိပေ။ ဒီကောင်ကိုက မပြတ်သားတာလေ။ မွေးကိုမချစ်တော့ဘူးဆိုရင်လည်း ငိုရုံမကလို့ မျက်ရည်ချောင်း ပဲစီးစီး ထားခဲ့လိုက်တော့ပေါ့။ ဘာလဲ ... မလျော့မတင်း လုပ်ရအောင် မွေးက စောင်းကြိုးမှ မဟုတ် တာ။

ခုလိုလုပ်တာကမှ ...

သူ မွေးကို ဒုက္ခပေးနေတာနဲ့ အတူတူပဲလေ။ မွေးက တည်ငြိမ် သူဆိုပေမယ့် ဒီလိုကိစ္စမျိုးက လူတိုင်း မတည်ငြိမ်နိုင်ကြဘူးလေ။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ရှိတဲ့ အနက်မှ မျိုးဇော်က မြှောက်ထိုးပင့် ကော် လုပ်သူလေ။ ဝေမိုးဦးကတော့ မွေးကို ကိုယ်ချင်းစာစွာ သနားနေသူ။

ဒါကြောင့် ...

"ရှိန်"

"ဟင်"

"မင်ကို ငါ မေးမယ် ... မင်း ... မှန်မှန်ဖြေမလား"

"ဘာမေးမှာ လဲ ... မေး"

"မင်း ... မွေးကို တကယ်မချစ်တော့တာ သေချာလား"

"ဟ . . . မသေချာစရာ ဘာအကြောင်းရှိလို့ လဲ။ အဉ္စလီက လှလည်း လှ၊ ငယ်လည်း ငယ် တယ်။ သွက်သွက်လက်လက် ဖျတ်ဖျတ် လတ်လတ် . . . မင်းရဲ့ မွေးက အဘွားအိုပေါက်စလေးအ တိုင်းပဲ . . . ဘာမှ ကိုမ ဆိုင်တာ"

ဝင်ပြောလိုက်တာ မျိုးဇော်ပဲမို့ ဝေမိုးဦး ယောက်ျားမျက်စောင်း ကြီး ထိုးပစ်လိုက်သည် ။ သူ က လှတာသွက်တာလောက်ပဲ မြင်တာ ကိုး။ ဘာလို့ ရှေ့ကို မျှော်တွေးမကြည့်ရတာလဲ။ ချစ်တယ်ဆို ပြီး တစ်နေ့နေ့မှာ အိမ်ထောင်ပြုကြမှာ ပဲလေ။ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ ဖြစ်ပြီး ပြန်ဖျက်လို့ ရတဲ့ ငြိမ်းမှ မ ဟုတ်။

"မင်းကို ငါ တစ်ခု ပြောပြမယ် . . . မျိုးဇော်"

"ဘာလဲ"

"စိတ်ထားလှတဲ့ မိန်းမနဲ့ ရုပ်လှတဲ့ မိန်းမ . . . ရုပ်လှတဲ့ မိန်းမက အ သက်ကြီးတဲ့ အခါ အဲဒီရုပ် က မလှပနိုင်တော့ဘူးတဲ့ ။ စိတ်ထားလှ တဲ့ မိန်းမက သူ့စိတ်ကို တစ်သက်လုံးလှအောင် ပြုပြင်နေတာ ပဲလေ။ ရုပ် လှတဲ့ မိန်းမက မျက်စိအေးစေသလို စိတ်ထားလှတဲ့ မိန်းမက လူတွေ ရဲ့ နှလုံးစိတ်ဝမ်းကို အေးချမ်းစေတယ်တဲ့ "

"ဟုတ်လား"

"ရှိသေးတယ်"

"ဆက်ပါဦး"

"ရုပ်လှတဲ့ မိန်းမက မိန်းမကောင်းဆိုရင် စိတ်ထားလှတဲ့ မိန်းမ က မိန်းမမြတ်။ ရုပ်လှတဲ့ မိန်းမက ရတနာတစ်ပါးဆိုရင် စိတ်ထားလှ တဲ့ မိန်းမက ရတနာသိုက်ပဲ ဟောကောင်"

"တယ်ဆိုတဲ့ စာပါလား"

"မင်းပြောချင်တာပြော . . . ငါကတော့ စိတ်ထားလှတဲ့ မိန်းမကိုပဲ သဘောကျတယ်"

"ဘယ်စာအုပ်ထဲက အလွတ်ကျက်လာတာလဲ"

"ဟုတ်တယ် . . . ငါ သဘောကျလို့ အလွတ်ကျက်ထားတာ မှန်ပါတယ်။ စာဖတ်တာ ဗဟု သုတရတယ်လေ။ ကိုယ် မသိတာတွေ သိရတယ်။ စာပေဆိုတာ ကန်းနေတဲ့ မျက်စိကို ဖွင့်ပေးတယ်။ ပင်းနေတဲ့ နားကို ကြားစေတဲ့ ကွ။ ဖုန်းနဲ့ အင်တာနက်ကနေ မိန်းကလေးတွေကို ဖွန်ကြောင်နေတာ ကမှ အသံပြာငွေကုန်ဆိုတာမျိုး ဘေလည်း ကုန်၊ အချိန်လည်း ကုန်"

"အမယ်လေး . . . တော်ပါတော့ ပညာရှိကြီးရယ် . . . တကယ်ပဲ လိုရင်းကို မရောက်နိုင် တော့ဘူး"

မျိုးဇော် အော်မှ ပဲ ဝေမိုးဦး စကားသံပြတ်သွားလေတော့၏။ ဟုတ်တယ်လေ။ ကိုယ်က အမှန် တရားကို ပြောပြတာပဲဟာ။ မျိုးဇော် ဆိုတဲ့ ကောင်က ဖုန်းတစ်လုံးနဲ့ online ကနေ ကောင်မလေး တွေ လိုက်ပြီး ဖွန်ကြောင်နေတဲ့ ကောင်။ သူငယ်ချင်းတွေဆိုပေမယ့် အကျင့် စရိုက်ချင်း ကတော့ မတူ ပါဘူး။

အဲဒီလိုလုပ်နေတာကို ဝေမိုးဦးကတော့ မကြိုက်ပေ။ နှမချင်း ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ထားရမယ် လေ။ ဝေယံရှိန်ကိုလည်း ဒီကောင်ပဲ မဟုတ်တာ လုပ်ဖို့ မြှောက်ပေးနေတာ။ ဝေယံရှိန်မှာ မွေးဆိုတဲ့ ချစ်သူ ရှိနေမှန်းသိသိနဲ့ အဓမ္မလီနဲ့ အင်တာနက် online ကနေ ချိတ်ပေးလိုက် တာလေ။ အစကတော့ အပျော်။ နောက်တော့ လူချင်းတွေကြပြီး ဝေယံရှိန်စိတ်က ဤသို့ဤနှယ် ဖြစ်သွားခဲ့တာပါ။ ကိုယ်က တော့ ဘာမှ အပြစ်မရှိတဲ့ မွေးကို

သနားနေသည် လေ။

"နေစမ်းပါဦး . . . မင်းက ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ တရားလို တရားခံ ကျေနပ်နေကြပါလျက် သက်သေက မကျေနပ်ဘူးဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေပြီ။ ဝေယံရှိန်က ကာယကံရှင်လေကွာ . . . သူ့ဘာသာသူ ရွေးချယ်ပစေပေါ့။ မင်းက တစ်မွှေးတည်း မွှေးနေရအောင် မင်းကြိုက် မင်းယူလိုက် ပါလား "

"အေး . . . ရမယ်ဆို လိုချင်တာ။ မွှေးက ငါ့ကို မကြိုက်လို့ ပေါ့ ကွ။ ဒီလောက် သစ္စာကြီးမား တဲ့ မိန်းကလေးမျိုး ရလို့ ကတော့ ယူတာ ပေါ့"

ကဲ . . . အမြင်ကတ်ကတ်နဲ့ ပြောလိုက်တာ အေးရော။ ဝေယံရှိန် ဆို တဲ့ ကောင်ကလည်း ရှေ့ ကိုမျှော်မတွေးဘဲ ဘာလို့ တဒင်္ဂသာယာမှု နောက်ကို လိုက်နေပါလိမ့်။ အရင်ကတော့ မွှေးမှ မွှေး။ မွှေး ကမှ ရိုးသား ဖြူစင်တဲ့ မိန်းကလေး။ မွှေးကလွဲရင် မွှေးနေရာမှာ ဘယ်မိန်းကလေးကို မှ အစားထိုးမ ချစ်နိုင်ဘူးတဲ့ ။

အခုကျတော့ . . .

မွှေးကို သူ တကယ်မချစ်ခဲ့ဘူး ထင်ပါတယ်။ အဇ္ဈလီကိုပဲ ချစ်တယ်၊ အဇ္ဈလီကိုပဲ လက်ထပ် တော့မယ်တဲ့ ။ ဒီလောက် အပြောင်း အလဲမြန်တဲ့ ယောက်ျား နောက်ရော မပြောင်းလဲဘူးလို့ ပြောနိုင်မ လား။ ဒီကောင် မွှေးရဲ့ မေတ္တာစစ်နဲ့ မထိုက်တန်တဲ့ ကောင်။

"ဝေယံရှိန်"

"ဘာလဲကွာ"

"အမယ် . . . ထူးသံက"

"မင်း ပြောစရာရှိတာ ပြောပါလား"

စိတ်ညစ်ရတဲ့ အထဲ ဒီကောင်က တစ်မှောင့်ပါပဲ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ မပြတ်သားနိုင် ဖြစ်နေတာ လေ။ မွေးနဲ့ ရှေ့မဆက်ချင်တော့တာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ပြောပြီးမှ ကိုယ့်ရှေ့မှာ ငိုပြန်တော့လည်း စိတ် မကောင်းဖြစ် ရတာမို့ ပြန်ပြီးနှစ်သိမ့်ပေးခဲ့တာပါ။ တစ်ခါတည်း ဖြတ်ရင်ပြတ်မှာ ပေမယ့် . . .

ကိုယ့်ရှေ့မှာ မငိုစေချင်ဘူးလေ။

အဲဒီတော့ တဖြည်းဖြည်း ဆက်ဆံရေးကျဲခြင်းကိုပဲ အသုံးချရ တော့မှာ ပေါ့။ ကြာရင် သူ လည်း မေ့နိုင်သွားမှာ ပါ။

"မင်း မွေးကို တကယ်မေ့နိုင်ပြီလား . . . ရှိန်"

"မေ့တော့မေ့နိုင်သေးဘူးပေါ့ကွာ . . . ဒါပေမယ့် ပြတ်နိုင်တာတော့ သေချာတယ်"

"မင်းဟာကလဲ"

"ဘယ်ဟာလဲကွ"

"ဘယ်မှ မဟာဘူး . . . စိတ်မရှည်လို့ ပြောတာ။ ပြတ်တော့ လည်း အေးတာပေါ့ကွာ . . . အဲဒီ တော့လည်း မွေး ဝဋ်ကျွတ်သွားတာ ပေါ့"

"ဘာ"

"မင်း မပြောရက်ရင် ငါ ပြောပေးရမလား။ ဝေယံရှိန်က နင့်ကို တကယ်မချစ်ပါဘူးလို့ ။ အဲ ဒါမှ မွေး သိသိသာသာသိပြီး မင်းကို တစ်ခါတည်း မုန်းနိုင်မေ့နိုင်သွားမှာ "

"မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ဝေမိုးဦး"

"ဘာဖြစ်ရမလဲ . . . မွေးကို သနားလို့ ။ အလွမ်းတွေ အရောင် မရင့်

စေချင်တော့လို့ ပြောတာ"

"ကျွတ်"

ဝေမိုးဦးကလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောပစ်လိုက်သည် ။
အေးချမ်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကို တန်ဖိုးထား ဥပေ
က္ခာပြုနိုင်တဲ့ ကောင်တစ်နေ့ မွေးဝဋ်တွေ မလည်ပါစေနဲ့ ။ မွေးရဲ့ သ
စ္စာတွေ မစူးပါစေနဲ့လို့ပဲ . . .

"ငါ . . . အဓွလီကို အရမ်းချစ်မိနေပြီ"

"ချစ်ပါ . . . သူချစ်နဲ့ ကိုယ်ချစ် မင်းမှာ ဦးနှောက်ရှိတာပဲ။ မင်း ကိုယ်
ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ မင်း ကြိုက်တာသာရွေး . . . ငါကတော့ ဘာမှ မပြော
တော့ဘူး"

"စောစောကတည်းက မပြောပါနဲ့ လား။ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင် ခွင့်မပိုင် ဆွဲ
ကိုင်ကြည့်မှု သတိပြုတဲ့ ။ မင်းပဲ ဟိုလိုပြောလိုက် ဒီလိုပြောလိုက် နဲ့
သောက်လျှာရှည်နေတာ"

"တော်ကြစမ်းပါကွာ . . . ဒီမှာ စိတ်ညစ်နေရတဲ့ အထဲ"

နည်းတောင်နည်းသေးတယ်။ ကိုယ့်ဂီထနဲ့ ကိုယ် အာပြတာပြ ပေါ့
။ ခုမှ ဒေဝဒတ်နဲ့ အဇာတ သတ် တွေ့ကြပြီပေါ့လေ။ မြှောက်ပေးတဲ့ သူ
နဲ့ မစဉ်းစား မဆင်ခြင်တတ်တဲ့ သူ . . .

အဓွလီဆိုတဲ့ မိန်းကလေး . . .

မွေးလိုပဲ သူ့အပေါ် ချစ်နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးရတော့မှာ ပေါ့။

အခန်း (၃)

မွေး . . . မောင်နဲ့ အတူ ရိုက်ခဲ့တဲ့ ဓာတ်ပုံလေးကို ငေးရင်း ရင်ထဲ မှ နာကျင်နေရသည်။ ။ စ တာတဲ့ လား မောင်ရယ်။ ချစ်လို့ စတာတဲ့ လား။ အရင်တုန်းက ဖုန်းခဏခဏခေါ်၊ မက်ဆေ့ချ်လေး တွေ ပို့တတ် တဲ့ မောင်က အခုတော့ နေနိုင်လိုက်တာ။ အခုဆိုရင် မွေးမှာ ဖုန်းသံ မြည်လာတိုင်း မက် ဆေ့ချ်ဝင်သံမြည်လာတိုင်း . . .

မောင်လားလို့ ကမန်းကတန်း ကြည့်ရတာ ဝဋ်ကြွေးတစ်ခု ဖြစ်နေပြီလား။

ဪ . . . မောင်ရယ် . . .

စတာမဟုတ်လို့ တကယ်ဆိုရင်လည်း မွေး ရင်နာနာနဲ့ နောက်ဆုတ်လိုက်မှာ ပါ။ ဒီလောက် သွေးအေးသွားပြီဆိုမှ တော့ တကယ်ပဲဖြစ်မှာပေါ့။ မေ့နိုင်တယ်ဆိုလည်း ရပါတယ်။ မွေးမှာ လည်း မာ နနဲ့ လေ။ မာနလို့ တွေးမိလိုက်တာနဲ့ မွေးစိတ်က တင်းကနဲ ဖြစ်သွား လေ၏။

"မွေးကို မောင် အရမ်းချစ်တယ်၊ အရမ်းလွမ်းတယ် သိလား"

"လွမ်းလို့ သေတဲ့ သူ မရှိပါဘူး မောင်ရယ်"

"ဪ . . . လွမ်းလို့ သေတော့မသေဘူးပေါ့ မွေးရဲ့ . . . ဒါပေမယ့် မွေးနဲ့ သာဝေးရရင် လူမ သေပေမယ့် မောင့်နှလုံးသားက သေဆုံးသွားမှာ ဗျ"

"အဟွန်း . . . အပြောကောင်းတယ်"

"အပြောကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး . . . အကောင်းပြောနေတာ။ မွေး
ကို မောင် အရမ်းချစ် တယ်။ မွေးကရော မောင့်ကို ချစ်လား . . . ပြောပါ
ဦး"

"အင်း"

မွေးက အင်းလို့ ဖြေတာကိုပဲ သူက မကျေနပ်သည့် ပုံစံနှင့် . . .

"အင်းလို့ မရဘူးလေ . . . ချစ်တယ်လို့ ပြော"

"ချစ်ပါတယ်ဆို"

"ဟင် . . . လေသံကြီးကလည်း မရဘူး . . . လေသံပြင်ပြောကွာ။
မောင်လို့ ထည့်ပြောလေ"

"ကဲပါ . . . မွေးကလည်း မောင့်ကို ချစ်ပါတယ်နော်။ မွေးအချစ် က
မောင့်ထက်တောင် ပို သေးတယ်"

"တကယ်"

"အင်း"

သူက မွေးခေါင်းကိုကိုင်လေတော့ ဒီအတိုင်း ကိုင်ရုံပဲထင်တာ။ ဘယ်
ဟုတ်မှာ လဲ . . . သူက မွေးပါးကို နမ်းလိုက်တော့မှ မွေး ရှက်မျက်နှာ
လေးရဲသွားကာ သူ့ကို မကြည့်ရဲဘဲ ရှေ့ကိုသာ စိုက် ကြည့် ငြိမ်သက်နေ
မိတဲ့ အဖြစ်လေ။ အဲဒီတုန်းကတော့ သူ့လောက်ချစ်တတ်တဲ့ သူ နှစ်
ယောက်မရှိဘူး လို့ တောင် ထင်ခဲ့တာ။

ဪ . . . ခုတော့လည်း . . .

ဒါတွေ ပြီးဆုံးခဲ့ပြီလေလားလေ . . .

"မွေး"

"ဟင်"

"မောင့်ကို ဘယ်လောက်ချစ်လဲ"

"အချစ်ကို တိုင်းတာလို့ ရတဲ့ ပြဒါးတိုင်ရှိလို့ လား မောင်ရဲ့ "

"ဒါဆို အနှိုင်းအဆမရှိပေါ့"

"အင်း"

"လာပြန်ပြီ ဒီအင်း . . . စကားမပြောတတ်တာကျနေတာပဲ။ နေဦး
မောင် ကြက်ဖင်ဝယ် ကျွေးဦးမယ်။ အဲဒါမှ မောင့်ချစ်သူ စကားများများ
ပြောမှာ "

"မောင် စားပါလားလို့ "

"မောင်က စကားတွေပြောတယ်လေ။ မွေးသာ မပြောတာ မဟုတ်
ဘူး လား"

ဒီတော့မှ မွေး သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်ဖြစ်ပြီး . . .

"မွေးက ဘာပြောရမှာ လဲ"

"ချစ်တယ်လို့ . . . အဲ . . . မောင့်ကို ချစ်တယ်လို့ အခါတစ်ထောင်
ပြော"

"မောင်ရယ် . . ."

"ဟင် . . . ဘာလဲ"

"ချစ်တယ်လို့ တဖုဖု ရွတ်ပြတိုင်း တကယ်ချစ်နေကြတာမှ မဟုတ်
ဘဲလေ . . . မောင် . . . မွေးကို ယုံပါ။ မွေး . . . မောင့်အပေါ် မောင်က သ

စွာရှိနေသရွေ့ မွေးဘက်က သစ္စာမပျက်မယွင်းနဲ့ မောင့်အပေါ် မြတ်နိုး
နေမှာ ပါ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ကြားမှာ နားလည်မှုရှိကြ ဖို့ က
သာ အဓိ ကပါ"

"မောင်က မွေးအပေါ် အမြဲတမ်း နားလည်ပေးနေမှာ ပါ"

"မွေးလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ"

"တကယ်နော်"

"တကယ်ပေါ့"

"ကတိ"

"ကတိ . . . ကတိ"

အဲဒီတုန်းကတော့ သူပဲ ကတိတွေ အထပ်ထပ်တောင်းပြီး ခုတော့
သူပဲ အဲဒီကတိကို ဖောက် ဖျက်ချင်တာလား။ မွေးဆိုတဲ့ မိန်းမ ကလည်း
သူကချစ်ရင် ကိုယ်က နှစ်ဆပိုချစ်ရဖို့ ဝန်မလေးပေ မယ့် သူမကြင်လိုကို
ယ်ဟင် ဆိုပြီး ကျောခိုင်းရရင်လည်း ဘယ်တော့မှ နောက်ပြန်လှည့်ကြ
ည့်တတ် သူ မဟုတ်ပေ။

ရှိပါစေတော့ . . .

တကယ်လို့ များ သူနဲ့ ကိုယ် တကယ်လမ်းခွဲရမယ်ဆိုလည်း ဝမ်းမန
ည်းပါဘူး။ ဘုန်းကံချင်းမ ညီမျှလို့ လွဲကြတယ်လို့ ပဲ သတ်မှတ် လိုက်ပါ
မယ်။

မွေး . . .

ဓာတ်ပုံတွေကို ပြန်သိမ်းပြီး စာအုပ်ကလေးတစ်အုပ်နဲ့ ဘော့လ်ပင်
ကို ယူလိုက်သည် ။ သူမက ကဗျာရေးရတာ ဝါသနာပါသူ မို့ ကဗျာလေး

တစ်ပုဒ် ရေးလိုက်မိတာသည် . . .

"အလွမ်းပြုစားတဲ့ ည"

ခေါင်းစဉ်လေးနဲ့ . . .

အလွမ်းတွေပြုစားတဲ့ ည

စိတ္တဇ အိပ်မက်ဆိုးများ ခလို့

လေပြေက မအေးမြတော့ဘူး . . . ။

သီချင်းတွေ သံစဉ်မချို့တော့ဘူး . . . ။

စားသမျှ အာဟာရမဖြစ်တော့ဘူး . . . ။

ဪ . . . ချစ်သူရယ်

ငါ့ချစ်သူ ရင်ဘတ်ထဲမှာ မှ

ချစ်ပြီးရင် မေ့တတ်တဲ့ နှလုံးသား

ရှိနေခဲ့သလား . . . ။
